

Giới thiệu Trung Khuyển Nghịch Tập

Truyện Trung Khuyển Nghịch Tập của tác giả Tô Oản thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Thời Âm cho rằng bản thân đang nuôi một chú cún trung thành, "chú cún trung thành" nhà bên thì lại đang xòe tay nhắm tính xem mình có bao nhiêu khả năng ăn sạch được cô gái nhỏ nhà bên.

Thanh mai trúc mã, ngày thơ trong sáng ngọt ngào.

Tóm tắt nội dung: Ngôn tình hiện đại, bản tình ca tình yêu đích thực

Từ quan trọng: Nhân vật chính: Thời Âm, Bùi Ân / Vai phụ: / Khác: Cổ Huyền, thanh mai trúc mã

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Nơi cùng nhau lớn lên

Lần đầu tiên Thời Âm nhìn thấy Bùi Ân là lúc cô chỉ mới ba tuổi _ nhà bên có hàng xóm mới dọn đến, mẹ cùng cô tới chào hỏi nhà đối diện mới dọn tới, vì vậy lúc đó, một cô bé nhỏ nhắn trắng hồng mềm mại cứ thế đứng ở cửa nhà hàng xóm, đôi mắt to chớp chớp, đầu hơi ngẩng, cùng với một cậu bé mi thanh mục tú, nhưng khuôn mặt lại vô cảm, hai mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

Hiển nhiên là cô bé được di truyền những gen tốt của cha mẹ, nước da trắng, gương mặt xinh xắn, một đôi mắt hạnh to mà trong veo, mái tóc mềm mại được tết thành hai cái đuôi sam nhỏ, nhu thuận rủ xuống bên cổ, trên người mặc một chiếc váy liền màu hồng, nhìn giống như một con búp bê xinh xắn trắng trẻo, làm cho người ta vô cùng yêu thích. Cậu bé đứng đối diện nhìn có vẻ lớn hơn cô bé khoảng một hai tuổi, thân hình cũng cao hơn không ít so với cô bé, mặc một chiếc áo sơ mi nhỏ màu trắng, lại có vẻ làm cho cậu bé bắt ngờ “cao ngất” thêm chút.

“A Huyền” Mẹ Thời đưa tay vỗ nhẹ nhàng đỉnh đầu con gái nhà mình, cười giục: “Mau gọi đi và anh đi.”

Cha và ông nội của Thời Âm đều là những danh nhân đàn cổ, vì thế đặt cho cô bé tên là “Âm”, lại đồng thời thêm nữ danh là “A Huyền” _ Cẩm Huyền Huyền.

“Con chào dì ạ.” Cô bé nhu thuận gật đầu một cái, mở miệng gọi ngọt ngào: “Em chào anh ạ!”

Giọng nói của cô bé có chút mềm mại, nhưng ăn nói cũng đã rất rõ ràng.

“Chào con, A Huyền.” Hình như mẹ Bùi rất thích cô bé mềm mại đáng yêu, đặc biệt khom người xuống nhìn thẳng cô bé, cười dịu dàng, xoa xoa đầu cô bé.

Cô bé cười ngọt ngào, bỗng nhiên như là chợt nhớ ra cái gì, quay đầu lại nhìn Bùi Ân từ đầu tới giờ vẫn im lặng không nói gì, sau đó bất giác ánh mắt của cậu.

Bùi Ân cứ thế cúi đầu, bực bội không nói gì, lặng yên nhìn cô bé, rất cục thật lâu sau đó mới có phản ứng.

Bỗng nhiên cậu đưa tay về phía cô _ động tác của cậu rất chậm, hình như có chút chần chừ.

Thời Âm hơi ngẩn người một chút, trong lúc nhất thời có chút không hiểu cậu đang làm gì, đôi mắt to mờ mịt chớp chớp vài cái!

Sau đó một lúc, cô cảm thấy mặt mình đột nhiên đau nhức _ bỗng nhiên má trái bị bóp mạnh một cái!

Cô bé đối diện có làn da trắng như tuyết, trên mặt vẫn còn nét bụ bẫm, nhìn tròn trịa mềm mại, khiến cho cậu nhớ tới bánh bao nếp từng ăn trước đây _ Bùi Ân không nhịn được liền đưa tay, muốn bóp bóp hai má ngon lành kia.

Quả nhiên là mềm mại, bóp thoải mái vô cùng _ Bùi Ân tự suy nghĩ theo bản năng “Nếu cắn một cái không biết có ngon giống như ăn bánh bao nếp không.” Còn chưa kịp làm ra hành động gì, ai ngờ lại đột nhiên đẩy tay cậu ra, đôi mắt hồng hồng như sắp khóc, nhưng mà lại giống như đột nhiên nhớ tới điều gì đó, kiên quyết hít mũi ép cho nước mắt chảy ngược về, sau đó lại lén lút ngẩng đầu nhìn mẹ mình.

Mẹ đã từng dặn, ra ngoài là phải ngoan ngoãn, không thể khóc tùy tiện được, nhưng mà ... đau thật đó! Cô bé có chút tủi thân hít hít mũi, lấy hai tay xoa xoa mắt mình, nhưng mà cuối cùng vẫn có chút giận dữ, thờ phỉ phò hung hăng trừng Bùi Ân đang đứng đối diện một cái.

Cô bé đột nhiên tỏ ra ghét bỏ cùng với nước mắt dọa cho Bùi Ân bị giật mình, vừa phục hồi lại tinh thần đã thấy trên gương mặt trắng trắng mềm mại của đối phương xuất hiện một dấu màu đỏ, lại vừa đúng vào chỗ mà cậu vừa mới bóp _ hành động của trẻ con cũng có lúc khó tránh khỏi không có chừng mực, không khống chế được sức lực.

“Sao lại không biết điều bắt nạt người khác thế hả?” Mọi người đang nói chuyện cuối cùng cũng phát hiện ra hai đứa bé có chút lạ, nhìn trên mặt cô bé thấy có một vết đỏ là đã biết trước đó đã xảy ra chuyện gì. Bùi mẫu liền nghiêm mặt quát: “Còn không mau xin lỗi em gái!”

“Không sao, không sao. con nít trêu đùa với nhau thôi mà, không cần thiết phải để trong lòng.” Thòi mẫu vội vàng giảng hòa, lắc đầu cười một cái, khom người xoa xoa gò má hồng hồng của cô bé _ Hình như Thòi Âm có chút tủi thân, cắn môi, trốn trong ngực của mẹ mình. Thòi mẫu liền dứt khoát ôm cô, kiên nhẫn dỗ dành.

Bùi Ân đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn cái bánh bao nhỏ được người lớn ôm trong ngực, vừa định mở miệng nói xin lỗi, ai ngờ lại không đúng lúc, bị mẹ của mình giành trước một bước:

- Vẫn hay nói bà con xa không bằng láng giềng gần, quan hệ giữa hàng xóm với nhau mà tốt, sau này cho dù là có chuyện gì, tất cả cũng đều có thể giúp đỡ lẫn nhau. Lúc này Bùi mẹ cũng đang nhiệt tình mời hàng xóm mới vào nhà ngồi.

Vì thế mà lời đã tới miệng nhưng Bùi Ân cũng đành phải nuốt tất cả xuống, ngẩng đầu nhìn đi hàng xóm ôm bánh bao nhỏ vào nhà, sau đó mình cũng đi theo vào.

Lúc nào Thòi Âm cũng đều rất ngoan ngoãn, Thòi mẹ thấy bé không khóc cũng yên tâm, đặt cô bé ngồi trên ghế sofa, để cô bé ngồi chơi một mình, còn mình ngồi nói vài chuyện gia đình với Bùi mẹ.

Lúc này Thòi Âm đang ôm một cái gối, ngồi trên ghế sofa, nghiêm túc suy nghĩ _ trên gối ôm có vẽ hình một con chó nhỏ, nằm sấp trên đất le lười, đáng vẽ đặc biệt đáng yêu. Cô bé chăm chú nhìn không chớp mắt, bỗng nhiên bên phải có một bàn tay duỗi tới, lập tức bị hoảng sợ, theo bản năng rút lại phía sau. Đến lúc nhìn thấy rõ ràng chủ nhân của bàn tay kia là người vừa nãy bóp đau mình, lập tức liền trừng lớn đôi mắt hạnh đen lúng lúng, cả người như thể hận không rúc vào được trong sofa, gương mặt đầy phẫn bị và cảnh giác nhìn người phía đối diện.

Bùi Ân hơi có chút sững sốt, tay lại duỗi về phía trước _ Hiện tại vết đỏ trên mặt cô bé cơ bản đã biến mất, cậu muốn thay cô xoa xoa một chút. Ai ngờ cậu vừa mới đưa tay tới, cô bé liền giống như bị hoảng sợ, ôm chặt lấy gối ôm, chỉ hận không co lại cả người sau gối ôm, chỉ để lộ ra đỉnh đầu cùng với một đôi mắt đen to lúng lúng, cẩn thận nhìn chằm chằm cậu.

Bùi Ân nghiêm túc suy nghĩ lại hành động vừa rồi của mình, nhớ lại gương mặt hồng, còn có nước mắt của cô bé, trong lòng thật ra cũng đã tỉnh táo lại. Ngập ngừng, do dự một lúc, cuối cùng vẫn mở miệng nói xin lỗi:

“... Rất xin lỗi.”

Cô bé trốn sau cái gối ôm, chớp chớp đôi mắt, nhìn chằm chằm cậu một chút, thật lâu sau mới rút cuộc lắc đầu một cái, mềm mại nói một câu: “Không sao.”

Mẹ nói nên biết tha thứ, thì khi người khác nói xin lỗi thì phải nói không sao.

Cô bé vừa dứt lời, ánh mắt của Bùi Ân lập tức sáng lên, ngay sau đó lại lập tức tối đi _ mặc dù cô bé nói “không quan hệ”. Nhưng mà tay vẫn mạnh mẽ nắm chặt lấy gối ôm, vẫn không chịu lộ người ra khỏi gối ôm, hẳn là vẫn còn sợ hãi đối với chuyện vừa rồi.

Bùi Ân nhìn chằm chằm cô bé một lúc, đột nhiên rời khỏi sofa, xoay người đi.

Cậu vừa đi, cô bé đang trốn phía sau gối ôm liền lập tức thử dịch gối ôm một chút, sau đó mắt chớp chớp, đầu hướng về phía cậu bé rồi đi nhìn thăm dò, cho đến khi chắc chắn không nhìn thấy cậu, rút cuộc lúc này mới yên lòng, bỏ gối ôm, lộ cả người ra _ ngay sau đó lại lập tức lùi về.

Người kia đã trở lại.

Trong tay cậu cầm một cái cốc thủy tinh, trong ly chứa đầy sữa bò, sau đó đi về chỗ ghế sofa, tay chọc chọc vào gối ôm:

“Uống sữa tươi.”

Thòi Âm nhìn chằm chằm cái cốc trong tay cậu một lúc, vẫn trốn sau gối ôm không chịu bỏ ra, nhưng gối ôm trong tay đã không ý thức được mà từ từ thả lỏng, để lộ cái mũi nhỏ thanh tú, sau đó lại dè dặt quay đầu nhìn chằm chằm Bùi Ân _ nhưng vừa thấy đối phương nhìn lại, liền lập tức rút về quay đầu nhìn cái cốc.

Bùi Ân nhìn chằm chằm cô bé một lúc, bỗng nhiên đặt cái cốc lên bàn trà nhỏ ở trước ghế sofa, quay đầu lại rồi đi.

Cô bé siết chặt gối ôm, nháy mắt nhìn chằm chằm cái cốc trên bàn trà nhỏ, trong mắt có chút do dự _ sau đó lại nhanh chóng cảm giác được gối ôm trong ngực lại bị chọc mấy cái.

Thòi Âm ngẩng đầu, chỉ thấy một cái tay đưa tới trước mặt mình, trong lòng bàn tay đang xòe ra có để mấy viên kẹo.

“... Ăn kẹo.”

Thật ra thì Thòi Âm rất thích ăn kẹo, mùi vị ngọt ngào khiến cho cả người cô đều vui sướng, chẳng qua là trong nhà luôn quản rất nghiêm, nên chỉ có thể ăn một hai lần. Lúc này, nhìn mấy viên kẹo trong lòng bàn tay trước mặt không kiềm chế được mà cắn môi, về mặt càng thêm do dự.

“Ăn kẹo.” Bùi Ân lặp lại một lần nữa, nghỉ một chút rồi chân thành cam kết: “Không bóp em.”

Cô bé nháy mắt, nhìn cậu chăm chăm một lúc, rồi lại nhìn mấy viên kẹo. Cuối cùng cũng không thể vượt qua được sự cám dỗ của những viên kẹo, tính toán thử bỏ gối ôm xuống, dè dặt đưa tay ra từ từ.

Nhưng mà Bùi Ân đột nhiên thu tay về. Dưới ánh mắt có chút nóng lòng thậm chí là lên án của cô bé, bóc lớp giấy gói của viên kẹo, trực tiếp đưa tới bên miệng của cô bé.

Thời Ân có chút do dự nhìn cậu, nhưng cũng vẫn há miệng.

Vị ngọt ngào của trái cây lập tức lan tràn trong miệng _ Cuối cùng thì cô bé cũng cong mi mắt, cười ngọt ngào, nhẹ nhàng lễ phép nói cảm ơn với người đối diện:

“Cảm ơn... anh”

Trong miệng cô còn ngậm kẹo, lúc nói chuyện có chút không rõ ràng.

Bùi Ân chỉ cảm thấy cả người mình đã có chút thoải mái hơn, không nhịn được lại xích xích lại gần bên người cô _ Hình như cô bé vẫn còn có chút căng thẳng, nhưng mà không có né tránh giống như lần đầu tiên, để mặc cho cậu ngồi bên cạnh mình. Đôi mắt tròn xoe, yên lặng nhìn cậu.

“Còn đau không?” Cậu nhóc quan sát tỉ mỉ khuôn mặt cô, không nhịn được lại giờ tay.

Cô bé theo bản năng lùi về sau một chút.

“Không bóp em, không đau nữa.” Bùi Ân vỗ ngực đảm bảo: “Xoa xoa một chút sẽ không đau.”

Cô bé chớp chớp mắt, không nói gì, nhưng cũng không né tránh nữa _ Để cho tay Bùi Ân chạm vào mặt mình.

Lần này Bùi Ân rốt cuộc đã nhớ là phải không chế sức lực, xuống tay rất nhẹ giống như không có chút lực nào, dè dặt xoa xoa mặt cô bé _ Cuối cùng được chạm tới cái cảm giác mềm mại đó lần nữa.

Sờ giống như bánh bao nếp vậy, nếu vậy hương vị chắc cũng giống với bánh bao nếp ăn sẽ rất ngon _ Bùi Ân nghĩ như vậy, cả người không nhịn được tiến tới, cắn một cái trên mặt cô bé.

Cô bé “oa” một tiếng, rồi khóc to lên.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nghịch Tập* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2: Cùng nhau lớn lên (2)

Vào năm Bùi Ân tròn năm tuổi, chuyện làm ăn của cha bắt đầu khá hơn, hơn nữa còn không ngừng phát triển. Vì vậy, cha mẹ đã bán đi căn nhà cũ mà ban đầu ba người ở có chút chật chội, để chuyển đến một căn nhà mới rộng rãi hơn - Sau đó cậu gặp được cô bé nhà bên mềm mềm nhũn nhũn, trắng trắng thơm thơm như bánh bao nếp.

Bùi Ân năm tuổi nên vào học lớp chồi của trường mẫu giáo. Từ trước tới giờ tính cách của cậu cũng không phải là quá hoạt bát, nhưng mặc dù không nhiều lời, hàng ngày ở cùng với những bạn nhỏ trong trường mẫu giáo cũng có thể xem là hòa thuận - Nhưng bắt đầu từ mấy ngày gần đây, mỗi ngày cậu ở trường mẫu giáo có vẻ nóng lòng không yên, càng ngày càng thấy được là cậu không thích chơi với những bạn nhỏ nữa.

Những người bạn nhỏ trong lớp, tất cả đều không có ai đẹp mắt giống như bánh bao nếp, cũng không có ai thơm thơm mềm mại giống như cô, vừa nhìn liền thấy ăn rất ngon - Chàng trai nhỏ không nhịn được gãi gãi mấy sợi tóc của mình, có chút vội vàng, liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Còn bao lâu nữa mới có thể tan học để về nhà nhìn bánh bao nếp? Cậu bé có chút không kiên nhẫn, sau khi nhìn xung quanh một lúc rồi lại giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, mặt lập tức suy sụp - Về rồi cũng vô ích, từ ngày cậu cắn bánh bao nếp một cái khiến cho cô khóc lớn, bánh bao nếp cũng không quan tâm cậu nữa!

Nhưng mà cậu cũng không phải là cố ý làm đau cô, thật sự nhìn cô rất ngon miệng, hơn nữa... Hôm đó cắn một cái, thật mềm mềm nhũn nhũn, còn giống như có mùi sữa thơm nữa... Không biết phải làm thế nào cô mới chịu nói chuyện cùng mình đây - Bùi Ân cứ một mình ríu rắm hơn nửa ngày như thế, rồi rốt cuộc cũng đến lúc tan học.

Từ trường mẫu giáo về nhà rất gần, Bùi Ân đi theo mẹ về nhà, sau đó thay dép lê chạy vào phòng khách, quả nhiên là nhìn thấy bánh bao nếp đang ngồi trên ghế sofa trong nhà mình.

Nhà họ Gia là gia đình Nho học có tiếng, cha của Thời Âm và ông nội đều là nghệ sĩ đàn cổ nổi tiếng, hai cha con liền mở một cầm quán, ngày thường rảnh rỗi có dạy đàn ở cầm quán. Bình thường mẹ Thời Âm phụ trách quản lý sổ sách, cũng như học sinh và làm một chút việc vặt - Hơn nữa thời gian đều rất rảnh rỗi, bà cũng thường bế con gái cũng tới cầm quán, cũng không sợ làm chậm trễ công việc càng không sợ không chăm sóc tốt đứa bé. Nhưng mà hình như gần đây cầm quán có làm một hoạt động lớn gì đó, bận rộn vô cùng, thật sự là mẹ Thời không rảnh tay để trông chừng con chơi đùa nữa. Mà mẹ Bùi thì thật sự rất thích cô bé ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa việc làm ăn của chồng càng ngày càng lớn, bà cũng chỉ có thể nghỉ việc ở nhà, chuyên tâm chăm sóc con. Vừa thấy mẹ Thời khó xử, liền dứt khoát chủ động nhận giúp chuyện khó này, để sáng sớm lúc mẹ Thời đi làm sẽ đưa cô bé tới nhà mình.

Vừa rồi mẹ Bùi đi ra ngoài đón Bùi Ân tan học, không yên tâm để cô bé ở nhà một mình, lại nhìn cô đang ngủ say không nỡ đánh thức cô dậy cùng đi ra ngoài, vì thế đã nhờ vả một bà cụ ở tầng trên tạm để mắt một chút - Thời Âm sinh ra đã xinh xắn, tính cách lại ngoan ngoãn khéo léo, khiến mọi người khác vô cùng yêu thích. Bà cụ thấy mẹ Bùi trở về liền đứng dậy chào hỏi một chút rồi chuẩn bị ra về, trước khi đi còn không quên cười rồi bóp bóp cái mũi nhỏ thanh tú của cô bé.

Cô bé chớp chớp mắt, rất lễ phép, cười ngọt ngào với bà: “Tạm biệt bà!”

Bánh bao nấp nói xong, sau đó hơi quay đầu liền thấy hai mẹ con họ Bùi vừa đi vào, nghiêng đầu, nhu thuận chào mẹ Bùi: “Dì!”

Ánh mắt Bùi Ân lập tức sáng lên, đang chờ bánh bao nấp gọi “Anh”, ai ngờ tầm mắt của cô chỉ hơi dừng lại trên người mình, sau đó rất nhanh nghiêng đầu quay đi, kế tiếp dứt khoát xoay cả người đi, sau đó lắc lư đứng lên trên ghế sofa - Ghế sofa rất mềm, cô có chút không giữ được thăng bằng, vừa mới đi hai bước đã lắc lư ngã một cái. Nhưng mà cơ bản là ghế sofa cũng rất mềm mại cho nên ngã không đau chút nào, cô bé cũng không khóc, cứ thế loay hoay đứng lên một lần nữa, hơi lắc một chút rồi tiếp tục đi về phía trước, dần dần tiến về phía cái gối ôm, sau đó dứt khoát chôn mặt mình vào trong gối ôm.

Thoạt nhìn giống như một chú dế nhỏ, cứ nghĩ là chôn đầu mình vào trong “cát” thì “người xấu” sẽ không thấy được mình.

Mẹ Bùi lập tức cười ha ha, đi tới xoa xoa đầu cô bé, nhẹ nhàng khuyên bảo: “A Huyền mau ra đây, đừng buồn bực. Dì làm nước hoa quả cho con uống được không?”

“Con không buồn bực, buổi sáng nay con đã uống nước trái cây. Mẹ nói - mỗi ngày chỉ có thể uống một chút thôi.” Cô bé chôn mặt ở trong gối ôm, giọng nói luôn luôn nhu thuận có chút buồn buồn: “Không ra đâu, sẽ đau... Dì bận rộn, con sẽ ngoan ngoãn!”

Mẹ Bùi bật cười, tròng con trai nhà mình một cái: “Đồ dành em gái cho tốt, không được phép bắt nạt con bé, biết chưa? Mẹ đi nấu cơm.”

Bùi Ân không lên tiếng, gật đầu một cái. Mãi cho đến khi nhìn thấy mẹ đi vào phòng bếp, lúc này mới lấy tay chọc chọc vào gối ôm.

Thân thể cô bé co co lại, nhưng mà nhất định không chịu ngẩng mặt lên nhìn cậu.

Bùi Ân nhũn mày suy nghĩ một chút, thò tay vào trong túi tiền của mình, sau đó móc ra hai viên kẹo, nhẹ nhàng nắm bím tóc nhỏ của cô: “Ăn kẹo.”

Chắc hẳn là bánh bao nấp rất thích ăn kẹo nhỉ? Hôm đó thì thấy cô ăn kẹo, ánh mắt giống như có chút sáng lên, vô cùng đẹp mắt - Cho nên hôm nay thầy giáo phát kẹo, cậu không ăn, len lén cất vào túi mang về.

Bím tóc nhỏ bị người ta nắm lấy, mặc dù không phải rất đau, nhưng mà cũng đủ đủ để Thời Âm khản trương - Cô bé lập tức ngẩng đầu, vội vàng che lại bím tóc nhỏ xinh đẹp mà sáng nay mẹ đặc biệt tết cho mình, sau đó mới lập tức nhận ra mình không có gối ôm “bảo vệ”. Vừa định tiếp tục giấu mặt mình đi, tầm mắt lại giống như khóa lại ở viên kẹo trong tay Bùi Ân - Cô bé hít hít mũi, do dự một chút, nhưng vẫn không chịu được được lại trốn, vội vàng dùng gối ôm ngăn trước mình. Từ phía sau gối ôm lộ ra đôi mắt to đen lúng lúng, cứ thế nhìn chăm chăm vào viên đường trong tay cậu.

“Cho em” Bùi Ân giơ tay, lại đi tới bên cạnh cô dứ dứ: “Ăn ngon lắm”

Cô bé ôm gối ôm có chút khản trương lùi lùi về phía sau, nhưng mà lại lặng lẽ lộ đầu ra một chút, đôi mắt to chớp chớp nhìn chăm chăm hai viên đường, vẻ mặt vừa do dự vừa có vẻ ham ăn.

Nhưng mà cô vừa không nói chuyện với cậu, cũng không ăn đường.

Bùi Ân có chút phiền não, không nhịn được đưa tay gãi đầu một cái, ánh mắt nhìn lướt qua hình con chó nhỏ vẽ trên gối ôm. Bỗng nhiên có tia sáng chột lóe, đưa tay chỉ hình vẽ trên gối ôm, hỏi:

“Em có muốn đi ngắm cún con không?”

Lỗi tai cô bé hơi nhúc nhích một chút, ánh mắt lập tức sáng lên.

Bùi Ân thấy thái độ cô bé có chút động lòng, liền lập tức cảm thấy như có hy vọng, vội vàng lên tinh thần: “Anh dẫn em đi ngắm cún con, còn sống, còn đáng yêu hơn so với cái này, có được không?”

Vừa rồi lúc cậu về cùng với mẹ, nhìn thấy ở dãy nhà đối diện đúng lúc có người dắt chó đi dạo, con chó nhìn vô cùng đáng yêu, nhất định bánh bao nấp sẽ thích.

Quả nhiên, Thời Âm chớp chớp mắt, nhìn chăm chăm cậu một lúc. Rốt cuộc sau mấy ngày, lần đầu tiên trả lời với cậu: “Nhưng... anh không được cấn

em!”

Bùi Ân gật đầu.

“Cũng không được kéo bím tóc của em!” Cô bé tiếp tục nói yêu cầu.

Bùi Ân tiếp tục gật đầu.

Cô bé có một chút do dự, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, từ từ buông gối ôm trong ngực ra, cẩn thận trèo xuống từ trên ghế sofa, đứng trên mặt đất - Bùi Ân đưa tay tới, cô bé hơi lùi một chút, nhưng không né tránh, sau đó nhìn thấy Bùi Ân nhét hai viên kẹo vào trong túi váy của cô, rồi hướng về phía phòng bếp nói:

“Mẹ ơi, con đưa em gái ra ngoài chơi một lúc!”

Nhà họ Bùi chỉ có một tầng, phòng bếp liền thẳng với hướng cửa, mẹ Bùi chỉ cần ngẩng đầu một cái là có thể nhìn thấy sân cỏ bên ngoài, hơn nữa an ninh trong khu cũng không tồi, bà cũng không quá lo lắng, thoải mái đồng ý, sau đó nhìn hai đứa trẻ cùng đi ra cửa.

Mặc dù cũng chỉ ở cửa nhà, nhưng mà đây cũng là lần đầu tiên Thời Âm ra khỏi cửa mà không có người lớn đi cùng. Cô bé có chút hưng phấn với khăn trương, theo bản năng tay nắm lấy tay Bùi Ân - Cậu bé hơi ngạc nhiên một chút, cúi đầu nhìn chăm chú cánh tay trắng trẻo mập mạp đang nắm lấy tay mình, dứt khoát nắm tay cô chặt hơn, thề sắt son chân thành:

“Em đừng sợ, cho dù có người xấu, anh cũng sẽ bảo vệ em.”

Cô bé chớp đôi mắt hạnh phúc, cười ngọt ngào: “Cảm ơn anh.”

Bị một tiếng “anh” của cô làm mềm nhũn, Bùi Ân chỉ cảm thấy cả người lập tức thoải mái hơn, trong lòng cũng ngọt ngào hơn, theo bản năng ưỡn ngực, ngẩng cao đầu dắt cô đi về phía trước.

Quả nhiên, cách đó không xa có người đang dắt chó đi dạo. Nhìn đại khái là một cô gái trẻ tầm hai mươi tuổi, dắt một con chó nhỏ đang chậm rãi đi tản bộ trên sân cỏ - Hai đứa bé đều còn nhỏ, không biết con chó kia là loại giống gì, chỉ là thấy nó còn nhỏ, trên người còn mặc một chiếc váy nhỏ tươi đẹp, khiến cho có cảm giác vô cùng đáng yêu, gần như là không kịp chờ đợi liền chạy tới.

“Chị ơi, bọn em có thể chơi với cún con một lúc được không ạ?” Rõ ràng là ở nhà Thời Âm được dạy dỗ vô cùng tốt, lúc này còn không quên hỏi ý kiến của chủ nhân con chó, ngẩng mặt lên, chớp chớp đôi mắt to, nhìn chăm chăm chờ đợi cô gái kia, suy nghĩ một lát lại nghiêng đầu nhấn mạnh: “Chỉ một lát thôi.”

Thời Âm sinh ra xinh xắn trắng trẻo, Bùi Ân lại mi thanh mục tú, vừa đẹp lại còn lễ phép luôn làm người khác vô cùng yêu thích, cô gái kia lập tức ngồi xuống nhìn thẳng hai đứa bé, gật đầu cười một cái: “Đương nhiên là có thể.”

Cô bé nói ngọt ngào một tiếng: “Cảm ơn chị.” Sau đó cúi đầu nhìn con chó nhỏ trên mặt đất - Cô đưa tay ra dường như là muốn sờ nó, nhưng mà giống như có chút sợ hãi, không dám chạm vào.

“Không sao đâu, đừng sợ, nó không cắn người.” Cô gái dắt chó có chút buồn cười, tính làm mẫu đưa tay vuốt sống lưng con chó: “Em cũng sờ thử một cái xem.”

Thời Âm chớp chớp mắt, lấy can đảm giơ tay - Trên người con chó nhỏ mềm mại ấm áp, còn có lông xù.

Hiển nhiên là cô bé rất thích cảm giác như vậy, không nhịn được lại sờ nhiều hơn hai cái, đang muốn sờ cái đầu của nó, vốn con chó nhỏ đang yên tĩnh bỗng nhiên trong chớp mắt ngẩng đầu lên, điên cuồng sủa lớn.

Thời Âm bị dọa cho giật mình, vội vã rút tay về. Một khắc sau mấy người chợt nghe thấy tiếng chó sủa ở nơi khác. Theo bản năng quay đầu đi nhìn xem, còn không chờ mấy người kịp phản ứng, chỉ thấy một con không biết từ đâu chạy tới, là một con chó còn cao lớn hơn hai đứa trẻ đang điên cuồng lao tới nơi này!

Thời Âm lập tức ngây ngốc, ngay cả chạy cũng đã quên, cứ thế ngoác ngồi tại chỗ không nhúc nhích, theo bản năng siết chặt cánh tay vẫn đang dắt mình, sau đó sững sờ nhìn một bóng đen cùng với tiếng chó sủa trườn xuống trong nháy mắt, móng vuốt sắc cùng với răng đều làm cho cô cảm thấy có chút choáng váng.

Cô bỗng nhiên ngã nhào xuống đất.

End chương 2. Thôi chúc cả nhà ngủ ngon^^ :kiss5:

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3: Cùng nhau lớn lên (3)

Đường như tiếng chó sủa ngay sát ở bên tai, hoàn toàn không phải tiếng “gâu gâu” của con chó nhỏ, mà giống như tiếng “tru to” hơn một chút. Cả người Thời Âm như đờ ra, không nói lời nào cũng không động đây, thậm chí còn giống như ngây ngốc không biết gì, chỉ biết theo bản năng nhắm chặt hai mắt, trong đầu toàn là hình ảnh móng vuốt sắc bén và hàm răng, còn có cả tiếng chó sủa bao trùm tất cả...

“Làm gì thế! Quay lại đây! Thả người ra!”

Đột nhiên có tiếng quát chói tai của một người đàn ông vang lên _ Thời Âm chỉ nghe thấy có tiếng con chó lớn bỗng nhiên sủa hai tiếng “gâu gâu”, sau đó trên người nhẹ đi một nửa.

Cô bé hơi do dự một chút, cảm thấy hình như mình đã có thể cử động, lấy hết can đảm từ từ mở hé hai mắt _ sau đó đối mặt với một gương mặt thanh tú cùng với ánh mắt chăm chú.

Thời Âm ngơ ngác, gọi cậu theo bản năng: “Anh...”

Đây cô té ngã trên sân cỏ không phải con chó kia, mà là Bùi Ân.

“Em không bị sao chứ?” Cậu bé trả lời một tiếng, sau đó quan sát cô bé tỉ mỉ một lượt từ đầu đến chân, nhìn cô vẫn trắng trẻo mềm mại, không có vết thương nào, lúc này mới cảm thấy nhẹ nhõm. Vừa chống xuống sân cỏ đứng dậy, vừa không quên an ủi cô: “A Huyền đừng sợ, anh đã nói sẽ bảo vệ em”

Cậu vừa nói, còn vừa nhớ lại động tác mà người lớn vẫn làm, đưa tay xoa xoa đầu cô bé, nhưng mà vừa mới đưa tay ra, bánh bao nếp đã lập tức kêu lên một tiếng, nhào tới nắm tay cậu:

“Anh, anh bị chảy máu.”

Lúc con chó kia bắt ngờ lao tới, không chỉ có bánh bao nếp bị dọa sợ, bản thân Bùi Ân cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ con, vì vậy cũng bị dọa sợ. Đến khi cậu kịp phản ứng lại thì đã không thể chạy, chỉ có thể nhanh chóng quyết định, đẩy ngã cô bé, sau đó dùng thân mình bảo vệ cô _ Sân cỏ mềm mại, Thời Âm chỉ bị ngã, cái móng có hơi đau, khuỷu tay được Bùi Ân bảo vệ cẩn thận, cơ bản là không bị thương chỗ nào; bàn tay và đầu gối của Bùi Ân trong lúc chống trên đất, bị đám cỏ dại cọ xát, lập tức làm xước chảy máu một mảng.

Tình huống vừa rồi có chút quá căng thẳng, trong nhất thời Bùi Ân cũng không cảm thấy đau, bây giờ bình tĩnh lại, lại còn được Thời Âm nhắc nhở, lúc này cậu mới chính thức cảm thấy đau, nhưng mà dù sao cũng là con trai, không chịu mất thể diện trước một cô bé, nhẹ nhàng “hít” một tiếng, nhưng mà vẫn tỏ ra mạnh mẽ dỗ dành bánh bao nếp.

“Không sao. anh không đau...”

“Anh nói dối!” Cậu còn chưa nói hết, bánh bao nếp vẫn luôn nhu thuận hiểu chuyện đã vội ngắt lời, nước mắt rơi xuống lộp bộp, nấc một cái, lời nói còn có chút không liên mạch: “Lần trước, em, em vô tình va vào bàn, cũng chảy máu, rõ ràng, rõ ràng rất đau...”

Mới quen biết không tới mấy ngày đã làm cô khóc hai lần, cậu bé không khỏi có chút tay chân luống cuống, muốn dùng tay khác lau nước mắt cho bánh bao nếp, nhưng nhìn thấy trên tay mình cũng là một mảng máu đỏ thẫm, sợ lại dọa cô bé nên vội rút tay lại, vắt hết óc cũng không biết làm sao để dỗ cô, chỉ có thể dỗ dành xuống:

“Em đừng khóc, thật sự anh không đau.”

Cô bé không để ý tới cậu, vẫn cứ nắm tay, nước mắt rơi lộp bộp, dù có khuyên như thế nào cũng chỉ lắc đầu.

“A Huyền, em...” Lần này Bùi Ân vừa mới mở miệng nói ra ba chữ, tiếng chó sủa vốn đã ngừng lại đột nhiên vang lên _ Cô bé vốn còn đang khóc đột nhiên ngừng lại tiếng khóc, nhanh chóng dịch người ngăn ở trước mặt Bùi Ân, mặt đầy khăn trương nhìn chăm chăm người đàn ông đang dắt con chó lớn tiến về phía mình.

Rõ ràng cô vẫn còn đang rất sợ hãi, người hơi run run, gương mặt vốn trắng nõn đẹp mắt lúc nào đã lem nhem, nhưng mà vẫn vừa sụt sịt, vừa mạnh mẽ trừng mắt nhìn một người một chó đối diện. Nghĩ một chút lại quay đầu, sụt sịt nhìn Bùi Ân:

“Anh... Đừng sợ, A Huyền cũng có thể, có thể bảo vệ được anh.”

Cô bé nói xong lại xoay người, tiếp tục vừa đề phòng vừa khăn trương nhìn chăm chăm phía đối diện. Tim Bùi Ân có chút loạn nhịp, nhìn cô bé đang phát run ở bên cạnh, nhất thời không biết nên nói cái gì, nhưng đột nhiên cảm thấy trên tay không còn đau.

Người đàn ông kia hình như phát hiện ra sự phòng bị của cô bé, đi được vài bước thì dừng lại, suy nghĩ một lúc, quyết định xích con chó ở một bên, tự mình đi đến.

Nhìn thấy con chó vừa rồi suýt cắn mình và anh đã bị xích lại không tới đây được, cô bé lập tức tỏ ra bình tĩnh hơn, nhưng mà vẫn cố chấp chắn ở trước mặt Bùi Ân, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn chăm chăm người đàn ông kia.

“Người bạn nhỏ, thật xin lỗi, con chó kia là do chú nuôi, vừa không để ý một chút là nó đã chạy đến chỗ này.” Người đàn ông kia ngồi xuống _ cùng đối mặt với hai người, thật ra giọng nói và ánh mắt đều mang vẻ áy náy và căng thẳng: “Chú đưa anh cháu đi bệnh viện kiểm tra một chút có được không?”

Thời Âm chớp chớp mắt, có chút do dự nhìn cậu một cái, hình như đang nghiêm túc suy nghĩ gì đó. Nghĩ một lúc liền lắc đầu: “Không được, không được tùy tiện đi với người lạ.”

Khi cô nói chuyện vẫn còn nòng nọc giọng mũi sục sục, nghe đặc biệt yếu đuối, nhưng suy nghĩ lại vô cùng rõ ràng.

Hình như người đàn ông kia không ngờ tới bé gái vừa rồi còn bị dọa cho khóc lớn sẽ lại có thể cảnh giác như vậy. Vẫn có áy náy nhưng lại thêm cảm giác thú vị, nên thẳng thắn hỏi: “Vậy cháu cảm thấy phải làm như thế nào?”

Thời Âm nghiêng đầu, vẻ mặt có chút do dự _ Dù sao tuổi của cô cũng còn rất nhỏ, có thể bình tĩnh như bây giờ đã là vô cùng gắng sức rồi, có thể còn muốn cô làm gì nữa, thật sự là làm khó người khác.

Đang lúc bánh bao nếp còn đang do dự, Bùi Ân vốn được cô bảo vệ ở sau lưng không biết từ lúc nào đã đứng lên, kéo cô bé ra phía sau mình bảo vệ. Quan sát người đàn ông kia một lượt từ trên xuống dưới. Cơ bản là thấy ông ta thành tâm xin lỗi, suy nghĩ một chút, đưa tay chỉ về dãy nhà lầu phía đối diện:

“Cháu không bị chó cắn, tay bị trầy xước. Chúng cháu sẽ không đi cùng chú, chú qua bên kia tìm nhà ba tầng số 102 gọi mẹ cháu tới, Mẹ nói làm như thế nào thì làm như thế đấy.

...

Chủ nhân của con chó kia đúng là thật tâm xin lỗi, quả nhiên đi tìm mẹ Bùi tới. Mới đầu mẹ Bùi bị dọa sợ, nhưng sau đó thấy Bùi Ân không bị cắn, chẳng qua là lông bàn tay bị trầy xước, chảy máu, cuối cùng cũng yên tâm _ Con trai hiếu động, bị va chạm là chuyện bình thường. Chỉ cần không phải bị chó cắn, có thể bị bệnh chó dại, da bị thương nhẹ một chút cũng không phải chuyện lớn gì. Mẹ Bùi cũng không phải là người không nói lý lẽ, chủ nhân của con chó nói muốn bồi thường đã bị bà từ chối, chỉ là luôn nhấn mạnh sau này hẳn nhất định phải để ý con chó của mình, không cho làm người khác bị thương nữa. Tất nhiên người đàn ông kia là liên tục nói đồng ý, chỉ còn thiếu chưa thể rằng sẽ luôn luôn trông tốt con chó. Chuyện này cũng coi như kết thúc ở đây.

Mẹ Bùi đưa hai đứa trẻ về nhà, vắt khăn lông muốn Thời Âm lau mặt, bánh bao nếp núp sau lưng Bùi Ân không chịu ra, đẩy mạnh Bùi Ân về phía trước, giọng nói còn có chút nghẹn ngào:

“Dì, anh bị chảy máu, chữa cho anh trước chữa cho anh trước.”

“Anh không bị sao, A Huyền rửa mặt rồi đi đi xem anh có được không?” Mẹ Bùi có hơi bất ngờ, nhưng mà càng phát hiện đứa bé này hiểu chuyện, đồ dề càng thêm nhẹ nhàng.

Cô bé chớp chớp mắt, bỗng nhiên thò đầu ra, đưa tay cầm lấy khăn lông trong tay mẹ Bùi, tự mình lau mặt: “A Huyền tự mình lau, đi đi chữa cho anh, chữa cho anh!”

Rốt cuộc mẹ Bùi không nhịn được, xoa đầu cô bé rồi cười. Nhưng cũng vẫn nghe lời cô, đi tìm thuốc đỏ khử độc cho vết thương của con trai _ Thật ra thì bà cũng đã xem qua vết thương của Bùi Ân, chỉ là bị xước da chảy máu mà thôi, căn bản là không có gì nghiêm trọng, cho nên bà mới có thể yên tâm đi lau mặt cho cô bé trước, ai ngờ rằng cô bé này vừa thấy máu liền sợ hãi...

Vết thương của Bùi Ân không nghiêm trọng lắm, mẹ Bùi xoa thuốc đỏ cho con xong thì yên tâm tiếp tục đi làm cơm. Thời Âm ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Bùi Ân, cẩn thận lên nhìn tay của cậu. Lên nhìn mấy lần rồi hình như không nhịn được, tính thử cầm tay cậu.

Bùi Ân không né tránh, cứ để cho cô cầm tay của mình mà nhìn _ Vết thương đã được bôi thuốc đỏ, không nhìn ra được bị nặng như thế nào, nhưng mà một mảnh màu đỏ kia đối với một đứa bé mà nói thì thật sự có chút dọa người. Bánh bao nếp sục sục mũi, nước mắt không kiềm chế được, lại lộp bộp rơi xuống lần nữa.

“Em đừng khóc mà.” Bùi Ân có chút luống cuống: “Anh không đau thật mà.”

Thật ra thì vẫn rất đau, nhưng mà dù sao cũng là con trai, làm sao có thể kêu đau trước mặt em gái?

Bánh bao nếp “Dạ” một tiếng, lại sục sục một lần nữa, mạnh mẽ ngừng chảy nước mắt, ngẩng mặt lên nhìn cậu _ Một đôi mắt to đen lúng liếng lúc này đã sớm ngập nước.

Cô nhìn một lúc, đột nhiên giống như nhớ ra điều gì, cúi đầu sát tay cậu, sau đó chu môi thổi khí: “Thổi một chút thổi một chút sẽ không đau nữa.”

Bánh bao nếp thổi ra gió có chút nhỏ, Bùi Ân chỉ cảm thấy vết thương trên tay vốn còn đau rất giống như có từng trận gió lạnh lạnh thổi lướt qua, cảm giác đau đớn liền tức giảm bớt đi không ít _ Cậu vừa cúi đầu, đã nhìn thấy cô bé đang cầm tay mình, giống như đang làm một chuyện gì rất quan trọng vậy, lại chu môi cố gắng thổi, hai cái bím tóc có chút rối, nhưng mà vẫn như thuận rú xuống bên tai và bả vai, lông mi dài run lên một cái.

Trắng trắng mềm mềm, còn đẹp hơn so với tất cả cô gái mà cậu từng gặp.

Cậu đang suy nghĩ, Thời Âm đã bỏ tay cậu xuống, đổi cái tay khác, tiếp tục thổi _ Lúc lâu sau, hình như cô thôi đã mệt, không nhịn được dừng lại, lấy

tay xoa xoa quai hàm có chút mỏi, suy nghĩ một chút, đột nhiên lại lưỡng lự quay đầu, cảm tay cậu hôn nhẹ trên vết thương một cái, sau đó mới ngẩng đầu lên như thuận hỏi:

“Anh còn đau không.”

Lần trước cô va vào bàn bị chảy máu, mẹ hôn một cái, hình như liền không đau nữa. Vì thế bây giờ cô hôn anh một cái, chắc là anh cũng không đau nữa?

Bánh bao nấp lúc cúi đầu hôn tay cậu không tránh chỗ bôi thuốc đỏ, trên mặt vô tình bị dính một chút, gương mặt nhỏ bé trắng mềm bây giờ bị dính mấy vệt thuốc đỏ, nhìn có chút buồn cười, nhưng mà tâm mắt của Bùi Ân toàn bộ đã rơi vào đôi môi hồng chúm chím của cô bé.

Cô vừa hôn mình một chút, đôi môi hình như còn mềm hơn so với khuôn mặt, được cô hôn một cái, giống như hoàn toàn không còn thấy đau. Vậy có phải... nếu như cắn một cái, cũng so với mặt của cô càng thơm thơm mềm mại?

Nhưng mà cậu nhất định phải nhẹ nhàng, không thể lại làm cô đau khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Hai đứa bé không còn hiềm khích (1)

Lúc này Bùi Ân đang thất thần, Thời Âm thấy cậu mãi không trả lời câu hỏi của mình, cho rằng cậu vẫn còn vô cùng đau đớn, một thời lưỡng cuống suốt chút nữa lại rơi nước mắt. Nhưng cũng may vẫn còn nhớ bình thường mẹ đã dạy ở bên ngoài không thể tùy tiện khóc, gây phiền toái cho người khác, mạnh mẽ hít mũi kiềm chế nước mắt, sau khi suy nghĩ một chút cúi đầu, sờ soạng túi tiền một lúc, cuối cùng lấy ra hai viên kẹo, ánh mắt vẫn còn lưu luyến, nhưng mà vẫn dứt khoát đưa tới cho Bùi Ân ở bên cạnh:

“Anh ăn kẹo.”

Mỗi lần cô chỉ cần được ăn kẹo, tâm trạng sẽ trở lên vui vẻ, sẽ không còn đau nữa.

Bùi Ân hồi phục tinh thần, lập tức nhìn thấy trong lòng bàn tay của bánh bao nấp giờ ra có hai viên kẹo, mắt long lanh nhìn cậu, ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn hai viên kẹo. Trong tay cô, chính là hai viên kẹo cậu cho cô trước khi ra ngoài. Cô bé luôn luôn yêu thích ăn đồ ngọt, chẳng qua nhà cô rất nghiêm khắc, hiếm khi được ăn như lần trước, cô đối với những viên kẹo thật khó khăn mới có đều coi như bảo bối, Bùi Ân đương nhiên là rõ ràng điều này, nhưng mà bây giờ cô là có thể chịu đưa kẹo cho hắn ăn, hơn nữa còn đưa cả hai viên cho hắn...

Cậu bé đột nhiên cảm giác được tim mình muốn mềm nhũn rồi, hơi do dự một lúc, dè dặt đưa tay xoa đỉnh đầu của bánh bao nấp. Cô bé chớp chớp đôi mắt, lại duỗi tay đưa kẹo tới cho cậu.

“Anh không đau.” Bùi Ân cẩn thận đẩy tay cô ra: “Em ăn đi.”

Thời Âm nghiêng đầu, quả nhiên lấy lại viên kẹo, rồi sau đó bóc vỏ một viên kẹo, ánh mắt vẫn thủy chung không rời khỏi viên kẹo kia, sau đó lại đưa tới bên miệng Bùi Ân. Bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết cùng với màu sắc tươi sáng của viên kẹo trái cây làm nổi bật lẫn nhau, nhìn vô cùng đẹp mắt.

“Anh ăn!” Bánh bao nấp vẫn kiên quyết: “Ăn đường sẽ không đau nữa.”

Cô vẫn luôn dễ dụ, có kẹo ăn là cái gì cũng quên hết... Rốt cuộc Bùi Ân cũng không cự tuyệt được, há miệng ăn viên kẹo kia. Sau đó nhìn thấy cô bé rụt tay lại, cẩn thận bóc viên kẹo còn lại trong tay, cuối cùng ngẩng đầu nhìn mình, cười híp mắt. Giống như đã hoàn toàn quên mất chuyện mới vừa bị sợ đến phát run khóc lớn.

Bùi Ân nhìn chăm chú một lúc, rốt cuộc không nhịn được nữa, cũng cười lên.

Lúc trước vừa sợ vừa căng thẳng, hơn nữa còn khóc một trận, lúc này bình tĩnh lại, Bùi Ân cũng không nhiều lời, cô yên ổn ngồi một lúc, rốt cuộc thì cũng bắt đầu cảm thấy có chút mệt, không lâu sau liền nằm lên tay Bùi Ân ngủ. Chẳng qua là tư thế ngủ của cô hình như không được thoải mái, luôn mơ mơ màng màng xoay người.

Bùi Ân nhìn cô một lúc, thử dò xét nâng nâng gáy cô lên gác lên chân mình. Cô bé hình như cuối cùng cũng được thoải mái, cọ cọ chân cậu yên yên ổn ổn hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Cậu bé dường như có hơi do dự một chút, quay đầu nhìn hướng nhà bếp. Mẹ mình vẫn đang ở trong bếp chuẩn bị cơm tối, trong chốc lát sẽ không ra đây. Cậu ngừng một chút, giống như rốt cuộc đã có quyết định gì đó, khom người, cúi đầu xuống, cẩn thận tiến tới, nhẹ nhàng cắn một cái trên môi của cô bé.

Nói là cắn, thật ra thì cậu sợ làm đau cô giống như lần trước, cẩn thận vô cùng, dùng lực nhẹ tới mức như không có gì, cứ nói là cắn, còn không bằng là

nói chỉ chậm nhẹ một chút.

Quả nhiên là mềm mại, ngọt ngào, vẫn còn lưu hương vị kẹo trái cây vừa mới ăn, lại vừa có thêm mùi thơm của sữa bò _ Giống như một viên kẹo sữa bò vậy.

Bùi Ân năm năm tuổi rồi cuộc đã phát hiện ra một món bảo bối _ Bánh bao nhỏ nhà hàng xóm ăn còn ngon hơn so với bánh bao nếp, cậu phải trông nom thật tốt, không thể để bị người khác phát hiện rồi cướp đi.

...

Quan hệ của Bùi Ân và Thời Âm cũng lập tức trở lên tốt hơn, bắt đầu từ buổi sáng thứ hai, mỗi ngày Bùi Ân sáng sớm đi trường mẫu giáo học, thì sẽ nhìn thấy Thời Âm đứng ở cửa nhà, chớp đôi mắt hạnh phúc nhìn mình, sau đó cười khanh khách vẫy tay với mình nói tạm biệt:

“Tạm biệt anh! Đi học phải ngoan ngoãn đó!”

Sau đó, buổi chiều, khi trường mẫu giáo tan học, cô bé đi cùng với mẹ Bùi đến trường mẫu giáo. Thỉnh thoảng sẽ chơi trong sân trường một lúc, cuối cùng hai người nắm tay nhau cùng theo mẹ Bùi về nhà.

Cuộc sống cứ như vậy cho đến một năm sau, Thời Âm cũng đi học mẫu giáo, thì trở thành mỗi sáng sớm hai đứa bé nắm tay nhau cùng đến trường. Đến khi tan học cùng dắt tay nhau về, mẹ Bùi và mẹ Thời thay phiên nhau đưa đón một lớn một nhỏ đi học, trái lại cũng yên tâm hơn nhiều.

Đến năm thứ ba, buổi sáng, cô bé đã lập tức không vui. Chớp mắt nhìn một chút cánh cửa đã khóa trước mặt, lập tức cúi đầu xuống:

“Mẹ ơi, sao hôm nay anh còn chưa đi ra vậy?”

“Anh đã đi học rồi.” Mẹ Thời xoa đầu cô, thấy buồn cười, giải thích: “Hôm nay anh bắt đầu lên tiểu học, không thể cùng con đi mẫu giáo nữa.”

“Lên tiểu học?” Thời Âm hơi ngẩn người một chút, cuối cùng ngẩng mặt lên: “Vậy con với anh cùng đi học tiểu học?”

Mẹ Thời cười lớn: “Con còn nhỏ, lớn lên mới có thể đi học tiểu học _ A Huyền ngoan nào, chúng ta nghe lời tới trường mẫu giáo, bao giờ A Huyền lớn bằng anh bây giờ thì đi học tiểu học, có được không?”

Cô bé im lặng một lúc, dường như cái hiểu cái không về chuyện “lên tiểu học” _ Cô luôn luôn nhu thuận, cũng không khóc nháo, chẳng qua hiếm khi có chút bất đắc dĩ, cúi thấp đầu “vâng” một tiếng, lúc lâu sau cầm tay mẹ, giọng nói chán nản: “Mẹ, chúng ta đi học đi.”

Đây là lần đầu tiên sau hai năm qua, Thời Âm không nhìn thấy Bùi Ân vào lúc sáng sớm, cũng là lần đầu tiên trong một năm qua không nắm tay cậu cùng đến trường mẫu giáo _ Mặc dù cô bé không khóc nháo, nhưng cả ngày im lặng không vui. Sau khi tan học, mẹ tới đón cô _ Cô bé đứng ở cổng trường mẫu giáo, nhìn trái nhìn phải một lúc lâu, mãi vẫn không nhìn thấy “anh” vẫn thường dắt tay mình về nhà. Cuối cùng thì hoàn toàn từ bỏ ý định, cúi đầu chán nản về nhà.

Thực ra, bên này cô bé thấy buồn buồn không vui, nhưng mà thực ra bên kia Bùi Ân cũng cảm thấy thiếu thiếu _ Đại khái do cuộc sống hai năm trước đều đã trở thành thói quen, ngay lập tức cậu vẫn chưa thể nhớ được mình phải đi học tiểu học, còn chưa kịp nói trước với cô bé. Mãi đến buổi sáng hôm nay cha mẹ gọi cậu dậy, lúc mặc quần áo mới đột nhiên nhớ ra. Cậu định trước khi đi sẽ nói cho bánh bao nếp, ai ngờ thời gian vào học buổi sáng ở trường tiểu học sớm hơn nhiều so với trường mẫu giáo, nên lúc cậu đi học, bánh bao nếp còn chưa dậy. Cậu rất sợ đi học muộn, nên chỉ có thể đi trước cùng mẹ.

Hai năm này cậu cũng đã hình thành thói quen, hàng ngày buổi sáng không nhìn thấy cô bé, giống như thiếu thứ gì đó vậy, cả người trên dưới đều thấy không thoải mái, ngay cả trong giờ học cũng thấy trong lòng có chút không yên. Suy nghĩ một lúc, quyết định lúc hết giờ học sẽ chạy tới quán bán đồ ăn vặt, dùng tiền tiêu vặt mua mấy viên kẹo _ Cha Bùi làm ăn ngày càng phát đạt, hoàn cảnh nhà cậu cũng ngày càng tốt hơn, chẳng qua là cha mẹ sợ cậu tiền tiền lung tung, tiền tiêu vặt một tuần cũng mới chỉ có mấy đồng. Cậu cũng không để dành cho mình một chút, dứt khoát dùng toàn bộ để mua kẹo. Đến khi tan học, mẹ cậu tới đón, chàng trai nhỏ vội vàng cất kẹo vào trong túi đựng tiền của mình, không kịp chờ đợi mà chạy về nhà.

Trường mẫu giáo tan học sớm hơn trường tiểu học, lúc Bùi Ân về đến nhà, Thời Âm cũng đã ở nhà rồi _ Bùi Ân đến gõ cửa nhà họ Thời, cửa nhanh chóng được mở ra. Sau đó cậu nhìn thấy bánh bao nếp đã đứng phía sau cánh cửa, ngẩng đầu nhìn chăm chú một lúc, nửa ngày rồi mới kêu một tiếng “anh”, sau đó lại cúi đầu, dùng dép giẫm giẫm nền nhà, im lặng không vui chạy vào nhà.

Bánh bao nếp luôn luôn dính lấy cậu, nếu như là bình thường, cô sẽ nhanh chóng mở cửa chạy tới ôm cậu _ Trong lòng Bùi Ân “lộp bộp” trầm xuống đuổi theo vào nhà.

Lúc này cô bé đang ôm một con gấu bông cao gần bằng cả người nằm trên ghế sofa, dùng tay chọc chọc lớp lông nhung của con gấu, phùng má _ rõ ràng là tâm trạng không tốt.

Bùi Ân quay ra chào mẹ Thời đang nấu cơm, suy nghĩ một lúc, quyết định ngồi xuống bên cạnh cô bé.

Bánh bao nếp nhìn cậu một cái, ôm con gấu bông lúi lúi về sau, cả người như hện không chôn vào bên trong con gấu bông _ Cô vẫn luôn chỉ có một chiều như vậy, nghĩ rằng đem mình giấu đi như vậy người khác sẽ không thấy được.

Bùi Ân không nhìn được cười _ Sau đó lập tức nhìn thấy cô bé thò đầu ra từ đằng sau con gấu, phùng má, trừng mắt nhìn cậu một cái, sau đó lại nhanh

chóng lùi về.

Bùi Ân suy nghĩ một lúc, dùng tay chọc chọc con gấu bông của cô _ Cô bé không thèm để ý tới cậu.

Bùi Ân rút tay về, móc ra một viên kẹo ở trong túi: “Em có ăn kẹo không?”

Tai của cô bé nhúc nhích một chút, đuôi tóc hơi lay động, vẫn chưa nói gì.

Đầu tháng chín, thời tiết còn rất nóng, cả người con gấu bông là lông nhung, mặc dù đáng yêu, nhưng bây giờ ôm vẫn rất nóng. Hình như Thời Âm có chút nóng, không thoải mái nhúc nhích một chút _ Bùi Ân đột nhiên đưa tay chọc chọc cái mũi nhỏ của cô không bị con gấu bông che chắn.

Cô bé lập tức đẩy tay cậu ra, vội vàng che mũi ngồi dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn có hơi ửng đỏ, cũng không biết là do nóng hay do thẹn thùng, đôi mắt đen láy lạnh lợi mở to nhìn chằm chằm Bùi Ân ngồi đối diện, vừa định mở miệng nói, cậu bé phía đối diện đã chìa tất cả kẹo tới bên cạnh cô:

“Thật xin lỗi, anh vốn định nói cho em, nhưng mà buổi sáng em vẫn chưa dậy. Em đừng tức giận _ Anh mang kẹo tới cho em ăn.”

Cô bé chớp chớp mắt, ánh mắt nhìn chăm chú viên kẹo trong tay cậu bé, nhưng mà vẫn phùng má không chịu để ý hẳn.

Bùi Ân thấy cô “không có hành động gì”, có chút nóng nảy, vội vàng nói tiếp: “Bây giờ mỗi tuần anh đều có tiền tiêu vặt, sau này dùng tất cả để mua kẹo cho em có được không? Nhưng mà chỉ có thể chờ đến tuần sau _ tuần này tiền tiêu vặt cũng đều ở đây cả rồi, em đừng tức giận. Em thích ăn cái nào, tuần sau anh mua thêm cho em.”

Bạn đang đọc truyện *Trung Khuyển Nghịch Tập* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.